

Sütő Gábor*

Kik miatt vesztegel az ország?

– 2014

DÓZSA GYÖRGY ÉVE LEGYEN, NE IDEGEN JELKÉPÉ! –**– 5/5. (utolsó) rész –****Kikre szavazzunk?**

Kezdjük önvizsgálattal, hiszen bennünk is bőven van hiba. Elveljük a magyarság ellen irányuló támadásokat, holott nem kellene túrnunk. Sanyarú helyzetünknek csak egyik alapvető oka a mindenkor vezetőnk részéről tanúsított benuátság, a másik a **nemtörődömségünk, közömbösségünk** a telhetetlenséggel és rámenősséggel szemben. Ezt az alapvető hibánkat használják ki partnereink, szövetségeseink, ellenfeleink egyaránt. Olyanféle ez, mint ha valaki mindezzel egyetért, de semmit nem tesz, arra gondolva, hogy mások majd lépnek, vagy valahogy csak megoldódik a dolog. Nem lépnek és nem oldódik meg; tudatosan össze kell fogni, nemzetként egységben kell cselekednünk, ha magyarságként meg akarunk maradni.

Önmagunk vívjunk ki nagyobb teret a magyarság iránti tiszteletnek. Követeljük meg mindenkitől, mint a zsidók teszik; ebben példát vehetünk róluk. Ne utólag és halkán szóljunk, hanem akkor emeljük fel hallhatóan a szavunkat, amikor ideje van. A szó maga is tett. Miért nem indítunk tiltakozó mozgalmat a közrádiók és tévék magyar szignáljainak idegenidéző megváltoztatása ellen? Miért nem tiltakozunk az ellen, hogy alapvető népegészségügyi és oktatási szükségletekre alig jut pénz, de újabb és újabb zsidó emlékhelyek létrehozására hatalmas összegeket áldoz a kormány? Miért nem utasítjuk vissza a „Magyar Holokauszt-2014” zagyva elnevezést és a visszatetsző költséges rendezvénysorozatot? Miért marad visszhang nélkül még az is, ha egy miniszter idegen népek harmadik ország által okozott tragédiáját nevezi a legnagyobb magyar nemzeti traumának? Miért engedjük, hogy nemzetközi zsidó rendezvényeket rendszeresen nálunk tartsanak? A véleményszabadság védelmében miért nem indítunk értelmiségi mozgalmat annak a vérlázító törvényi rendelkezésnek a megsemmisítésére, amely szerint idegen nép története egyetlen epizódjának politikai megítélése miatt magyar bíróság magyarokat ítélt meg az is, hogy deményezzzük, hogy 2014 ne idegen jelkép, hanem Dózsa György éve legyen?

Iroszövetség, MVSZ, Százak Tanácsa, értelmiségi egyesületek, társaságok, hagyományörzők miért nem fogunk össze és szólalunk meg? **Hol van, miért hallgat a népi-nemzeti elkötelezettségű értelmiség,** mikor a nemzetietlenek harsognak? Miért nincs szellemi zsongás? Kulturális téren miért a némaság? Bővében vannak nyomósnál nyomósabb okok, fenyegetőnél fenyegetőbb veszélyek, nemesnél nemesebb célok, fennköltnél fennköltebb szándékok, s **ma még van lehetőség is. Mi hiányzik** a megszólaláshoz, a tethhez? Tehetetlen nemzet lennénk, amely hagyja elorozni a történelmét, megtagadja a saját fiait, **voltak, akik voltak.** Szellemi óriásainkat már életükben igyekeztek lehetlenné tenni, most meg lenéznek, lerasszistázzák, tiltják műveiket. Miért hagyjuk? A történelmi eseményeket, politikusokat, művészeket lehet és kell értékelni: méltatni, vagy bírálni. De megtagadni, elhallgatni, sőt a történelemből kitörölni semmilyen nyomás alatt sem szabad. Márpedig a hazai és a nemzetközi neoliberais rasszista zsidó vezetők ezt nemcsak követelik, teszik is velünk (mert hagyjuk!), sőt az egész világgal. Miközben azt a látszatot keltik, hogy nekik csak pozitív hőseik és eseményeik vannak, holott talán egy nép történetében sincs annyi negatívum, mint az övékében. És más népek történelmében sincs kevesebb tragédia, mint az övékében.

A világ látja, a zsidó nyomulás eltűrése a kormányok részéről váltja ki mindazt, amit e kérdést bátoratlanul kezelő Németországban neonácizmusnak neveznek, holott lehet, az **részben** az idegen akarat által elnyomott nemzeti érzés kitörése. Akárcsak a Fradi-szurkolók **politikai** megnyilvánulásai. Ha zsidó részről nem élesztenék, kormányzati részről nem tiltanák, e jelenségek önmaguktól eltűnének. **De olaj a tűzre, ha a kormányok a legképtelenebb zsidó igényeket is fegyvelmező eszközökkel akarják érvényesíteni a saját népeik ellenében.** Ha a magyar kormány nem a magyar szurkolókkal szemben van megértéssel, a választásokon nem neki fognak drukkolni. És a szurkolóknak lesz igazuk. Nemcsak 2014-ben, hanem történelmileg is. És ez így van rendjén.

A kétharmados támogatásért tenni kellett, de a megtartásért is harcolni kell. Sajnálatos, de illetékeseink ennek nem szentelnek kellő figyelmet. Emiatt magyarok szállnak szembe magyarokkal. Mindegyik azt hiszi, az igazát védi, s nem látják, **kik** a közös ellenfeleik. Mire rájönnek, már mindketten veszte-

sek. A nevető harmadik pedig mindig ugyanaz.

„Zárjátok börtönbe az 50 leggazdagabb zsidót, és nem lesznek többé háborúk!” – írta Henry Ford „A nemzetközi zsidó” c. könyvében. Ő, aki e kérdésben igazán jártas volt, látta, a társadalmi problémák mögött a telhetetlen zsidó nagytőke áll. Ma sincs ennél parancsolóbb irányelv a világ számára. Ezért érthetetlen egyes német, magyar és más illetékesek magatartása, akik a kívülállót jászszák, közreműködve abban, hogy nemzeteik háttérbe szoruljanak a saját országaikban.

A zsidó nyomulás nemcsak országunkban jellemző, hanem az EU-ban, az USA-ban, és más országokban is. Am mindenhon növekszik vele szemben az ellenállás, ahogy az EU Alapjogi Ügyvédségének novemberi felmérése is mutatja. Az antiszemitizmus elleni panasz a magyarországi zsidók körében a legnagyobb: 91%. Hogyne, hiszen ők maguk serényen dolgoznak rajta. Am itt is ármánykodnak, hiszen **nem az antiszemitizmus növekszik, hanem a zsidóellenesség,** s a kettő közt igencsak nagy a különbség! (Ld. Kapu, 2013/5. „Antiszemitizmus: megtévesztők és megtévesztettek”) Az emberség jelszava alatt embertelenséget terjesztő nyomulást nem mi állítjuk meg, hanem a készülő nyugati lázadás fog begyűrűzni hozzánk. De nálunk annyira nyomasztó a helyzet, hogy nem várhatunk tétlenül. Tájékozottak, felkészültek kell lennünk, s emberségesen, de ingadozás és késlekedés nélkül lépünk kell önmagunknak is.

Megoldást azonban csak tudatosított, mozgósított, egységes nemzetként érhetünk el. Ha a pártok egy része másfelé húz, a kormányok nem a nemzeti érdekeink tántoríthatatlan védelmezői, hanem a kisebbségek és a másságok rabjai, a szövetségeseink sokszor a legnagyobb ellenségeink, akkor bizony **tudatos, harcos kitartó nemzeti egységre és bátor államférfi vezetőkre van szükségünk.** A „magyar kérdésben” nélkülözhetetlen a megvilágosodás; kinek vallási, kinek világi értelemben, de politikai értelemben mindenkinek. A rasszista zsidó vezetők leginkább a nemzeti tudat és egység kialakulását akadályozzák. Ezért mindenekelőtt **vissza kell változnunk magyarrá, országunkat vissza kell változtatni magyar országgá.** Ma még ellenkező irányba tartunk. Ezt sokan látják, de kevesen szólnak róla, még kevesebben tesznek ellene. Ez pedig a nemzet-halál útja, mert a folyamatos hátrálásnak nincs más logikája. Megálljt kell parancsolnunk és vissza kell fordulnunk a magyar megmaradás útjára. **Ebben mindenkinek támogatnia kell a kormányt. Ha pedig a kormánynak ehhez nagyobb segítségre van szüksége, forduljon a nemzethez.**

Ezért **politizáljon csak a stadion, az utca, a civil szervezetek, a békemenetek, politizáljunk mindannyian, különben a saját hazánkban kiszorulunk a politikából!** Csak okosabban, hatékonyabban, provokációknak nem felülve, vandalizmust kerülve, s ügyelve rá, nehogy kárt okozunk önmagunknak és azoknak, akiket szövetségeseinknek szeretnénk tudni. Ne feledjük, két fegyverük van, amelyekkel győzelmeket arattak: a saját gátlástalanságuk, valamint a mi gyámoltalanságunk. Ezért a nemzet tudat ébrentartása a megmaradásunk parancsoló követelménye. Nemzetmentő programra, s ezt tántoríthatatlanul vállaló államférfiakra van szükségünk, akik nem a minket oktatnak ki arról, hogy a kisebbségek és másságok eltérően élnek meg a dolgokat, s meg kell érteni őket, hanem közöttük tesznek rendet, s velük értetik meg, hogy milyen országban élnek. **Nekünk most olyan kormány kell, amely ezt – évtizedek, ha nem évszázadok után – átérzi, választási ígéretként meghirdeti és biztosítékokat ad rá, hogy nem marad pusztá ígéret.**

Ehhez 2014-ben, **a rendelkezésre álló és megvalósítható lehetőségek közül** fő feladatunk a Gyurcsány-Bajnai-Mesterházy-Schiffer csoport és toldalékaik hatalomra kerülésének megállítás, s ha csak lehet annak megakadályozása, hogy az Országgyűlésbe bekerüljenek, és továbbra is szabotálhassák fejlődésünket. Hallhattuk, Gyurcsány a bíróság előtt kijelentette, ingyen is odaadta volna a sukoróit a zsidó befektetőnek, s a Népszava és a Népszabadság tapsolt neki e kijelentéséhez. Most pedig a nemzetközi zsidó szervezetek peres úton százmilliárdos kártérítést követelnek, s Bajnai, Gyurcsány az ő oldalukon tanúskodik! **Önmaguk ezúttal is félreérthetetlenül tudunkra adják, azok oldalán állnak, akik magyar országunkból zsidó országot szeretnének csinálni.**

A Fidesz-KDNP hatalomban tartása kétharmados többséggel parancsoló, mert **enélkül tehetetlenebbek lesznek.** Erre ügyelni kell, mivel a rezsiszökkentés sikere ellenére a zsidó- és a cigánykérdésben a magyarokat hátrányosan érintő kettős mércéje okoz szavazatvesztést. A választásokig még mindezen lehet javítani. Legyen ennek tudata intő szó. **Ezért, határozott igényt tartva e körvonalazott politikára, kétharmaddal tartsuk hatalomban a Fidesz-KDNP-t, hogy az elkezdett munkát magabiztosabban, eredményesebben tudja folytatni, és be is tudja fejezni.**

Melléje azonban olyan erőket kell beszavazunk a törvény-

hozásba, amelyek akár szövetségesként, akár ellenzékként magyarrabb irányba sarkallják őket. **JELLENLEG NINCS MÁS ILYEN ERŐ, MINT A JOBBIK ÉS A MUNKÁSPÁRT.** Ennek tudatában gondolkodjunk felelősen rajta, hogy kiket hozunk döntéshozó helyzetbe, mert négy évig kezükben lesz a nemzet jövője. Azokra voksoljunk, akik nem hagyják, hogy továbbra is kisebbségi helyzetbe szoruljunk.

Kiút mindig van. Csak ne legyünk önmagunk ellenségei. Ne magunkat szavazzuk ki a hatalomból, hanem magunkat szavazzuk be a hatalomba azok személyében, akik mindezt nyíltan vállalják. Lehet, hogy nem ez az egyetlen út, **de az adott körülmények között ez ma a magyar út,** s ha nem lépünk rá, nincs kilábalás a mocsárból, s a megmaradásunk esélyei kilendülnek a Tiszaeszlár óta uralkodó irányba, a nulla felé. Így volt, így van, s így is lesz, ha nem teszünk ellene. Egyének, társaságok, csoportok, pártok tudnak hadakozgatni ellene, de **a tragédiát csak úgy kerülhetjük el, ha az egész nemzet céltudatosan és kitartóan kiáll a saját megmaradása mellett, s a hatalomból részt kívánó pártoknak pedig a magyar nemzet akarata és szolgálata a felülbíráhatatlan törvény.**

2014 Dózsa év legyen, ne nemzetidegen jelképé

2014 tavaszán emlékezünk a Dózsa-parasztfelkelés ötszázadik évfordulójára. Ritkán adódik alkalom a nemzet életében, hogy félezer-éves történelmi évfordulót ünnepelhet. **Ennek okán 2014 csak Dózsa György éve lehet, senki, semmi másé. Legkevesebb a hónapok óta előhirdetett erőltetett és vészjósló „magyar holokauszté”.**

A magyarok „égő áldozata”, a székely Dózsa György halta a legszörnyűbb tűzhalált. Minden rendszerben nemzeti hősnak kijáró méltó módon megemlékeztek róla. „Szellemét a tűz nem égette meg”. Tegyük róla, hogy 2014-ben, s a továbbiakban is így legyen, mert veszély leselkedik rá, mint mindenre, ami magyar. A Dózsa-utód székelyek elkezdtek a nagy menetelést Erdélyben; a folytatás nálunk se városson magára. Szíveljük meg Garay János költőnk örök érvényű ítéletét:

Csak törpe nép felelhet ős nagyságot.

Csak elfajult kor hős elődöket.

Nemzetünknek ma a Dózsa-felkelés azon tanulsága időszerű, hogy a küzdelemben el lehet bukni, de küzdelem nélkül nincs siker. Am mi nem bukhatunk el, ezért tudnunk kell, hogyan küzdjünk, mire, kikre számíthatunk, merre haladjunk, s egységes nemzetként kell cselekednünk.

Ennek szellemében közösen, választók, pártok, civil szervezetek a kormánnyal együtt első lépésként érjük el,

hogy **2014 a parasztfelkelés győzelmeinek és Dózsa György tűzhalálának éve legyen. Nem lehet jövőre ennél jelentősebb emlékezés.** Tűrhetetlen, hogy alig múlt el a megalázkodó túlzásokkal teli Wallenberg-év (a Külügyminisztérium még harmadik országokban is részt vett Wallenberg-rendezvények szervezésében), hónapok óta minden csak a fenyegetően hangzó „magyar holokausztról” szól. Mi nem akarjuk a múltat feledni, ellenkezőleg, Széchenyi Istvánnal együtt valljuk: „A múlt ismerete nélkül nem lehet jövőt építeni”. Am mások feledtetni akarják velünk a saját múltunkat. Előbb az osztrákok írtak nekünk egy finn-ugor múltat, most meg a zsidó nép történelmének egyetlen, tőlünk idegen mozzanatát akarják belénk plántálni, s arra kényszeríteni bennünket, hogy mások bűneiért hetedízignen bocsánatot kérjünk és – ami számukra a leglényegesebb – fizessünk nekik. Ezért szeretnék, hogy Dózsa György szelleméről ne beszéljünk, magyar áldozatokról szó ne essen, csak folyton-folyvást a zsidókérő. Nem lesz ennek jó vége. De akármilyen vége lesz, **jövőre elől, kinek mi a fontosabb: a sok kérdőjellel jellemzett, magyar-ellenes éllel futatott idegen holokauszt nem is igazán kerek évfordulója, vagy a magyar parasztfelkelés és Dózsa György tűzhalálának félévezredes évfordulója. 2014 ebben az értelemben is a választás éve lesz.**

Mi választók nem ülhetünk tehát tétlenül; nemcsak figyelniük kell, **kik** a történelemhamisítás rabjai, és **kik** élnek velünk együtt saját történelmünket, s ennek megfelelően szavazzunk, hanem el kell számolnunk saját hazafiai lelkiismeretünkkel is. **Nemzetünk vesztéres helyzete céltudatosabb, sorsfordítóbb tettekre jogosít és kötelez vala-mennyiünket.**

A küzdelemnek van jövője, a behódolásnak nincs.

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

(Megjelent a KAPU folyóirat 2013/11-12 számának mellékletként)

Forrás: <http://magyarmegmaradasert.hu/>